

DEL MOMENT

UN AFER MACABRE

Més que mai en aquest període caòtic que estem sofrint, totes les coses prenen una vis còmica, fins a arribar al punt de què a força de cercar aquesta comicitat i emparant-nos en l'anècdota oblidem la transcendència i conseqüències del fet.

He constatat això una vegada més, en conèixer l'acord pres per l'Ajuntament de Barcelona el divendres passat, i és que allò que menys s'ha comentat ha estat el fet d'enderrocar unes parets unint en un sol recinte el cementiri catòlic i el lliure, però a bastament coexisteixen una mena de detalls de la "mise en scene", representació i apoteosis de la funció, diguem-ne sessió de l'Ajuntament, que encara no ha finit, perquè a darrera hora va convenir-se d'afegir-hi un suplement, una mena de fi de festa a data fixa.

Omple aquesta llacuna que esmentàvem la protesta ferma i raonada del nostre Senyor Bisbe i de la premsa catòlica, però jo alludia l'ambient que el públic, el gros públic, ha fet al voltant de la secularització dels cementiris, d'aquell públic que a fi de comptes és qui vota, encara que de vegades tingui certs penediments de la manera com ha exercit aquest dret... i manta vegada calla.

Sinó hi ha un improbable res de nou, el vinent dibuixatge es farà la moixigança de destruir una tanca, present l'Ajuntament en corporació, representacions d'entitats, ignoro si amb banderes i àdhuc amb músiques; allò que es dona com a cosa certa és que, a desgrat del lloc, hi haurà grans alegrois, però, s'ha pensat si els estadants de la casa (?)... admetran de bon grat uns rellotges amb intencions de copropietaris i si als qui quedaven per pròpia voluntat a la part de fora de la tanca, podrà plaure'ls la nova companyia? Heus ací una cosa que calia escatir abans... però com que a la fi i al cap serem nosaltres, també, els qui anirem a parar-hi, crec que el nostre deure hauria estat de fer sentir la nostra veu de protesta.

Es cosa clara que els representants dels ciutadans són els regidors, això ben entès en el govern de la ciutat, però no em sembla potestatiu del seu càrrec resoldre en afers d'aquesta mena. Cal no oblidar que hi ha a l'Ajuntament una minoria... i els drets de minoria, poden anul·lar-se ni que sigui en una sessió cridanera en la qual, àdhuc la premsa ha estat insultada? Jo crec—optimista com sóc—que la majoria que ens governa haurà tingut alguna forta raó — que no deu ésser convenient, pel bé de tots, que sapiguem — per a obrar en el sentit que ho ha fet, em permeto suposar que aquesta o aquestes raons, si més no, tindran la força convincent que al·legava "la humanitat" per a la supressió dels capellans als cementiris, perquè aquests —deia—moltes vegades resen les darreres absoltes amb l'estola de gairell i amb molta pressa i, demés—massa sovint—sofrien errors al citar el nom del difunt.

Una vegada més l'anècdota i el ridícul pujat de to han vençut la realitat. La protesta dels catòlics, de la gran massa catòlica... encara no s'ha deixat sentir.

A. NADAL RODO

ALS JOVES CRISTIANS DE CATALUNYA

Escolteu la nostra crida, joves cristians de Catalunya, veniu als nostres rengles sota la bandera del CRIST i de la VERGE DE MONT-SERRAT.

Davant la confusió del moment, portem paraules serenes, però clares i fortes; davant la sembra d'odis afirmem l'ideal de germanor; davant l'escomesa de la irreligiositat, proclamem la nostra fe; davant la torrentada antisocial ens redrecem exigint tots els respectes propis de la civilitat i la cultura.

No fem política, ni pertanyem a cap partit. Però volem fer pàtria per damunt de les polítiques i dels partits. Volem refer l'esperit del nostre poble guarint-lo de les seves tares ancestrals. Volem que la nostra sigui veritablement aquella raça dreturera i forta que uneix el seny a la impetuositat, com cantava el Poeta. Volem, especialment, enfortir la nostra cristianitat racial, fent-la més sincera, més viva, més il·lustrada i més fecunda. Sentim l'ideal religiós com el suport de la nostra vida moral i la del nostre poble, i és per això que volem abrandar-lo en els nostres cors i en les grans masses de la nostra joventut. La llei de Déu ha de presidir totes les manifestacions de la nostra vida i les solucions de tots els nostres problemes.

Això ho obtindrem:

1. Amb l'organització general de tots els joves que sentin els ideals cristians.
2. Amb la publicació d'un setmanari que serà l'animador del moviment.
3. Amb la sub-federació gimnàstica i esportiva.
4. Amb les sub-federacions excursionistes de primera i segona categoria.
5. Amb el gran moviment de cultura religiosa i social que culminarà en els cercles d'estudi i en l'editorial F. J. C.
6. Amb les seccions de propagandistes, etc., etc.

Hem planejat l'organització a què us convidem molt abans de l'adveniment de la República. El canvi de règim no afecta als nostres plans sinó per a fer-los més vius i actuals. Llancem-nos a establir amb tota la seva grandesa el regne de la llibertat. Estimem, volem, defensem la llibertat. Però la llibertat té al costat de les seves grandeses, els seus perills. Joves cristians de Catalunya: salvem al nostre poble d'aquests perills i conduïm-lo als seus més alts destins. Nosaltres som els creadors del seu demà. De les nostres mans depèn que sigui esplendent i triomfant, i no desfet per les lluites intestines i caigut en el vilipendi. En el principi de tot hi ha l'esperit. En el nostre esperit de fe, d'apostolat, de cultura i d'heroisme, trobarem l'energia inesgotable que reclama la gran gesta. Catalunya serà cristiana o no serà, digué el gran Bisbe. Catalunya serà cristiana, jurem nosaltres, i amb nosaltres ho juren tots els joves catalans conscients de la seva fe i dels deures que aquesta fe els imposa.

Fins ara l'isolament ha esterilitzat el nostre esforç. Ara, però, que ens sentim amb el deure i l'afany i el delit de viure, ens cal organitzar els nostres estols.

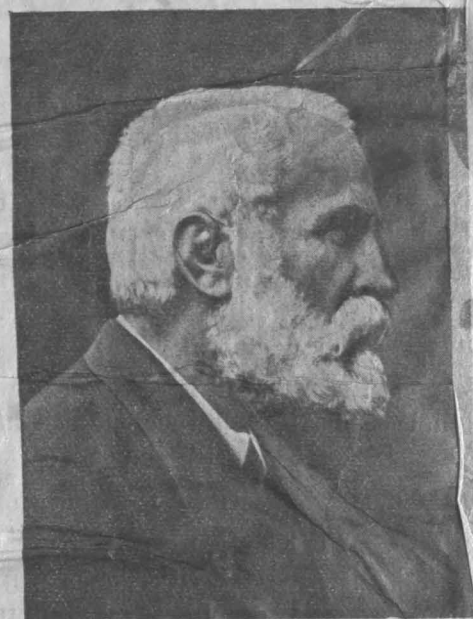
Us diem això mirant l'esdevenidor. Però ara un deure essencial, inajornable, ens crida a la mobilització. Mobilització pacífica, ciutadana, democràtica, però conscient, unànime i generosa, de la qual cap jove no pot desertar.

Davant dels atacs presents o futurs tenim el dret i el deure de defensar-nos. Tenim el dret i el deure de defensar allò que val més que les nostres vides: la fe en el Crist i la llibertat de la nostra consciència.

Jove cristià: no dubtis ni vacillis. Callar o inhibirte en aquests moments és una traïció a Déu; és una veritable apostasia.

Redreça't amb el noble coratge dels teus anys, a exigir el respecte dels teus drets més elementals, d'home i de cristià.

Feliu Millet i Maristany, President del Consell Federal Provisional; Pere Tarés i Claret i Alexandre Simon i Basl, vice-presidents; Ferran M.ª Ruiz i Hèbrard, Secretari; Luis Galí i Costa, vice-secretari; Víctor Bultó i Blajot, Tresorer; Jaume Casals i Rius, Comptador; Joan Prats i Tomás, Bibliotecari; Ferran Badosa i Duran, Joan Espí i Puig, Francesc Figuerola i Farré, Andreu Minyarro i Méndez, Antoni Nadal i Rodó, Miquel Noguera i Sanz, Pere Puig i Quintana, Jaume Ruiz i Manent, Jordi L. de Sagredo i Pascual, Joan Serrahima i Bojill, Josep M.ª Gol i Recasens, Josep Guàrdia i Framis, Bartomeu Llongueres i Galí, Vocals; Salvador Cassanyes, Delegat de les Joventuts de l'Arquebisbat de Tarragona; Lluís Batlle, id. del Bisbat de Girona; Josep M.ª Ciurana, id. del Bisbat de Lleida; Josep M.ª Pinyol, id. del Bisbat de Seu d'Urgell; Josep M.ª Farran, id. del Bisbat de Solsona; Pere A. Solà, id. del Bisbat de Vich.

ANTONI GAUDÍ

1852-1926

Cap obra d'arquitecte no ha pres modernament una valor apologetica com la del català Antoni Gaudí. Adient ens sembla, doncs, encapçalar amb la d'ell aquesta sèrie d'exemplars monografies.

Antoni Gaudí i Cornet va néixer a Reus el 25 de juny de 1852. A l'escola primària manifestava ja la seva molt aguda percepció. El 1864 començava, a Reus mateix, els estudis de segona ensenyança; el 67 li publicava dibuixos la revista local *El Arlequin*; del 68 al 70, amb els seus companys d'estudis Eduard Toda i Josep Ribera, projecta una restauració del Monestir de Poblet. El darrer any el pressat entra a l'Escola Superior d'Arquitectura, de Barcelona; essent estudiant (1876-77) col·labora amb l'arquitecte Francesc de Paula Villar i Lozano en el cambril de l'església del Monestir de Montserrat, i amb el mestre d'obres Eduard Fonseré en la cascada del parc barceloní de la Ciutadella (1877-82).

El 4 de gener de 1878 Gaudí termina amb l'examen final, obligatori en aquells anys—els seus estudis a l'Escola, i aquest mateix any és prolix en treballs per ell projectats i dirigits, fanals de la plaça Reial de Barcelona, pupitre propi, rectoris i sillons de la capella de Comallars, tanca de la placeta d'Aribau al par de la ciutadella barceloní, vitrina de la guanteria Esteve Comella per a l'Exposició Universal de París, aparell anunciador (en ferro i cristall) encarregat per matoronins Manuel Carré i Enrie Guiní... El mateix any 78, Gaudí comença la casa del senyor Manuel Vicenç al carrer de les Carolines n.ºs. 24-26, a Gràcia; també és aquest any el projecte de fàbrica, domicili social i cases per als treballadors de la Societat Cooperativa *La Cigra Matoronense*, del qual en realitza part fins a l'any 82. Del 1879 data els seus dibuixos per a una cavalcada alegòrica a Vallfogona de Riucorp, la farmàcia Gibert (encara en bona part existent), l'altar, custòdia, aparells per a il·luminació i mosaic de la capella al Col·legi de Jesús-Maria (ara Parròquia de Sant Pacià), de Sant Andreu del Palomar—en gran part destruït per l'alçament revolucionari conegut per "Setmana Tràgica"—, el dictamen sobre l'estabilitat de la mateixa capella, i el mobiliari i el decorat de l'esmentat col·legi. De l'any 80 són obres gaudinianes els fanals de la Barceloneta (Passeig Nacional) i el projecte d'il·luminació elèctrica de la "Muralla de Mar" ciutadana.

(segueix a la pàgina 3)

R. 408.581

DECALEG DEL FEJOCISTA

El FEJOCISTA aspira amb la seva intervenció i el seu exemple a aixecar el to de la vida col·lectiva, i per això:

1. El FEJOCISTA esdevé cada dia més sa i més fort, és amic de la higiene i practica la cultura física.
2. El FEJOCISTA és joiosament pur; proclama la concepció cristiana de la família, la dignificació de l'amor, respecta l'honor de la noia i se'n declara defensor.
3. El FEJOCISTA estima la seva professió o el seu ofici en el qual es perfecciona constantment, i aspira, noblement, als primers llocs.
4. El FEJOCISTA estima la cultura, l'art i en general totes les nobles manifestacions de l'esperit; coneix la història del seu país.
5. El FEJOCISTA es preocupa dels problemes socials, i cerca la pau i el millorament social damunt la base de la germanor cristiana.
6. El FEJOCISTA és bon ciutadà. Exerceix tots els drets i compleix tots els deures que la vida ciutadana comporta; no es desenten dels polítics.
7. El FEJOCISTA és íntegrament catòlic en la vida privada i en la vida pública. Té l'esperit litúrgic i parroquial. Col·labora a les obres catequístiques i missioneres. Saluda a Déu en passar davant l'Església; i, en trobar-lo, al seu representant, el sacerdot.
8. El FEJOCISTA és disciplinat. Assisteix a totes les reunions i exerceix, amb generosa fidelitat, els càrrecs o les tasques que se li confien. Sap sacrificar-se pel seu grup.
9. El FEJOCISTA és un conquistador. Amb el seu exemple i la seva paraula cordial, guanya cada dia nous joves per a la F. J. C. i els seus ideals. El FEJOCISTA aspira a conquerir tota la pàtria i tot el món per a Crist.
10. El FEJOCISTA és generós i servicial amb tothom, però ho és especialment amb els FEJOCISTES. Hi ha una germanor FEJOCISTA.

CONCURS LITERARI

La Federació de Joves Cristians obre un concurs literari per a premiar la millor lletra que serveixi d'himne oficial de l'agrupació.

Serà concedit un premi únic de 200 pessetes.

Els concursants s'hauran de regir per les següents bases:

- 1.ª Tots els treballs hauran d'ésser escrits en llengua catalana.
- 2.ª L'himne haurà de constar d'un gran chor i de varies estrofes. Aquestes no hauran d'ultrapassar el nombre de cinc.
- 3.ª Serà preferida la composició que presenti més condicions de musicalitat.
- 4.ª La forma del vers es deixa a la llibertat dels concursants, però caldrà que s'adigui al caràcter dels actes organitzats per l'agrupació, els quals seran sempre essencialment populars, amb el concurs de grans masses de cantaires.
- 5.ª Els concursants que desitgin documentar-se sobre el caràcter i finalitat de Federació de Joves Cristians són pregats d'adreçar-se a la Secretaria de l'Entitat, Santa Anna, 11 i 13, on els seran facilitats tota mena de detalls.
- 6.ª El jurat qualificador es donarà a conèixer en fer-se públic el veredict.
- 7.ª Les composicions hauran d'ésser tramèses a la Secretaria de l'Entitat per tot el dia 31 de desembre.

ORIENTADOR FEJOCISTA

BUTLLETI DE DIRIGENTS

A partir d'any nou el Secretariat general de la Federació editarà un *Butlletí de dirigents*, publicació encaminada a establir una compenetració eficaç entre el secretariat general i tots els membres dels quals depengui o tinguin al seu càrrec la direcció i orientació dels grups que componen la F. J. C.

Preguem a tots els interessats per aquesta publicació que vulguin cursar com més aviat millor la seva subscripció.

Es publicarà cada mes i el preu de subscripció s'ha fixat en tres pessetes l'any.

SECCIO D'ESPORTS I GIMNASIA

Tots els vespres, de dos quarts de vuit fins a les nou, en el local de la F. J. C. hi ha diversos elements de la Junta de la Secció d'Esports i Gimnàsia que donen detalls de la seva organització a tots els joves que els sol·licitin, tant si pertanyen ja a algun grup com si són independents.

Es precis que tots aquells joves que estiguin interessats per aquesta Secció, passin com més aviat millor, per tal que d'aquesta manera es pugui tenir una notícia, el més exacte possible, dels elements amb què hom compta per a organitzar a primers de gener uns cursos de gimnàsia i atletisme en un camp i un gimnàs.

SUBSCRIPCIO TRIMESTRAL A "FLAMA"

Per als nostres amics, no socs de la F. J. C., la subscripció trimestral a FLAMA és de dues pessetes amb cinquanta.

IMPRESSOS DE LA F. J. C.

Es recorda a tots els que sol·liciten impressos de la F. J. C. que d'ací uns dies serà publicat un opuscle que contindrà, entre altres coses d'interès, el manifest, el decàleg i un extracte dels reglaments.

PER A OBTENIR EL CARNET DE FEJOCISTA

A fi de poder estendre ràpidament els carnets de federats preguem a tots els fejecistes que ens trametin per mitjà del grup a què pertanyin, la seva fotografia, anotant prèviament el seu nom d'una manera ben clara al dors de la mateixa.

CONSTITUCIO DELS GRUPS

Els secretariats de les diòcesis on hi ha Govern Civil, tindran cura de la inscripció dels grups diocesans al registre civil.

Els consiliaris dels grups seran nomenats pels respectius Ordinaris. Abans, però, d'aquest nomenament, serà necessària la presentació d'una instància signada pel president del Grup i tramitada pel Secretariat Diocesà.

EXERCICIS ESPIRITUALS PER A JOVES

La F. J. C. organitza les següents tandes:

A la Mercè, de Vich, dels dies 7 al 13 de desembre.

A la Casa d'Exercicis de Sarrià, dels dies 26 de desembre al 1 de gener.

A la Casa Missió de Banyoles (no s'ha fixat encara la data).

Actes de propaganda d'inminent celebració

Dia 6 de Desembre a OLESA	oradors: Tarrés i Ruiz Hèbrard
" " " " VILADECANS "	Casasses i Nadal Rodó
" 8 " " VILASAR tarda "	Nadal Rodó i Ruiz Hèbrard
" " " " CANET nit "	" " " " "

LA F. J. C. A SITGES

Diumenge passat se celebrà en aquesta vila l'acte d'inauguració de la F. J. C. i la benedicció del seu local.

Després dels actes de pietat propis de la diada, tota la joventut fejecista de Sitges assistí en el local del Patronat d'Acció Social i Catòlica a l'acte de propaganda en el qual els directius de la Federació senyors Ruiz Hèbrard, Nadal

Rodó i Millet, amb paraules vibrants, exposaren l'ideari de la F. J. C. El Dr. Ramon Godayol, en uns mots plens d'entusiasme, preconitzà els ideals de la Federació i preveí el pròxim triomf de la joventut catalana sota els plecs de la naixent entitat. Ens plau molt felicitar al senyor Ferran Rodríguez, president de la Federació de Sitges, animador de la diada que hem ressenyat.

JOIERIA I ARGENTERIA

ALFONS SERRAHIMA

PETRITXOL, 1

BARCELONA

F. G. S. P. F. ANTONI GAUDÍ

(ve de la pàgina 1)

Federació Gimnàstica i Esportiva dels Patronats de França. Aquest nom, gairebé desconegut de tots els esportius catalans, és el d'una de les més fortes entitats esportives, i de gimnàsia de França i d'Europa i un dels models que penssem seguir en l'organització de la branca esportiva de la F. J. C.

La F. G. S. P. F. està afiliada a la "Unió Internacional de les Obres Catòliques d'Educació Física", fundada en 1908 i que avui dia compta amb les Federacions Esportives Catòliques de Bèlgica, Canadà, Holanda, Itàlia, Luxemburg, Polònia, Suïssa, Txecoslovàquia, Iugoslàvia, Alemanya i Àustria.

El primer article dels Estatuts d'aquesta Federació diu: "La 'F. G. S. P. F.' fundada en 1898, té com a finalitat desenvolupar, emprant d'una manera racional la gimnàsia i els esports, les forces físiques i morals del jovent i preparar per al país, generacions d'homes robustos i valents patriotes. I en el segon article d'aquests mateixos Estatuts parla dels mitjans que empra per arribar a aquest fi que són: proves, concursos, festivals, que ella organitza entre les seves Societats, premis i recompenses que concedeix, organització d'Unions Regionals, l'ajuda que es dona, la publicació d'un butlletí oficial, programes i reglaments tècnics, etc.

Aquesta Federació de França té avui dia 400.000 socis pertanyents a 27.000 societats que depenen de 63 Unions Regionals. Té més de 4.000 equips de Futbol que juguen anualment més de 12.000 partits. Demés del futbol practiquen l'Atletisme: existeixen uns rècords federals de França que valen tant en conjunt com els rècords absoluts d'Espanya, i l'any 1930, a Anvers, es celebraren els Jocs de la Unió Internacional.

La gimnàsia té sobre les altres branques de la cultura física l'avantatge que conrea especialment el sentit de la disciplina amb el venciment de l'egoisme, el caprici, la peresa o de l'orgull, i obliga a la subordinació de la individualitat a l'actuació i conveniència col·lectiva. Per l'organització de la gimnàsia la Federació edita anualment un llibret amb tots els moviments obligatoris a totes les societats afiliades i així pot organitzar grans manifestacions Regionals o Generals de tot França amb desfilades imponents i moviments de conjunt admirables amb gran quantitat de gimnastes. En el I festival, de 1898, hi prengueren part 700 gimnastes, en 1900, 2.000, en 1904, 4.000; en 1921, 16.000, i en 1923, 28.000 gimnastes amb 600 banderes van desfilar per les grans avingudes de París.

Imagineu-vos el que representaria una organització d'aquesta mena a Catalunya, on s'ha fet tan poca cosa reeixida en el ram de la cultura física, i on la gimnàsia de conjunt, que socialment és la més important de les formes d'aquesta cultura perquè demés dels avantatges físics té els morals que abans citàvem, no existeix ni ha estat intentada. Les organitzacions dels "Sokols" txecoslovacs — que fan també aquesta gimnàsia de conjunt — han estat citades moltes vegades a casa nostra com a model de disciplina esportiva i patriòtica, però no han estat imitades ni de prop ni de lluny: l'obra de la F. G. S. P. F. és a casa nostra completament desconeguda. Sembla com si el nostre caràcter, típicament individualista, no volgués subjectar-se a aquesta disciplina. I això mateix demostra la falta que ens està fent: si en països on el poble té temperaments més fàcilment disciplinables s'ha estimat utilitzar la gimnàsia de conjunt, com no serien d'importants els beneficis que n'obtidriem a casa nostra! És innegable que ací més que enlloc, hem de topar amb dificultats per assolir resultats que puguin comparar-se als que abans esmentàvem, però una vegada obtinguts — i a força de treball i bona voluntat s'obtidrien, no hi ha dubte — s'hauria fet al jovent de Catalunya un benefici extraordinari, temperar la seva voluntat amb l'obediència a la regla, i, alhora, desenvolupar en ell el sentit, tan poc despert, d'ésser un membre d'una col·lectivitat.

Aquesta activitat pot ésser una de les que empenyin la secció esportiva de la nostra F. J. C. Ben ajustada al seu caràcter, tindrà una gran utilitat i una extraordinària ressonància. Repetim que no és obra d'un dia. Però tampoc és una cosa remota. El cas és que els grups de gimnastes es comencin a constituir.

JOAN SERRAHIMA

Entre aquest any i el següent feu l'estudi d'un *Casino de San Sebastián*, remès a concurs, però sense obtenir premi; del 80 al 82 dirigeix la construcció de l'altar i sitials per a les religioses a la capella del Col·legi de Jesús-Maria, de Tarragona; del 82 són obres seves: el dibuix de la façana de la Catedral de Barcelona, segons el projecte Martorell, el projecte d'església per al Monestir benedictí del Sant Esperit a Villaricos (Almeria) i el projecte de refugi per a caçadors a les costes de Garraf (per encàrrec del senyor Eusebi Güell). Del 83 al 85 es construeix a Comillas (Santander) la casa del senyor Màxim Díaz de Quijano, anomenada *El Capricho*, per Gaudí projectat; el 84 projecta un altre altar per a Tarragona i la senyera de la Societat Cooperativa *La Obrera Mataronense*; és aquest any quan entra al temple de la Sagrada Família com arquitecte director, per haver-se'n separat el que totjust havia començat a construir-lo (i amb plan ben diferent del d'ara) Francesc de Paula Villar i Lozano; les obres de la cripta ell les reanima i les acaba al cap de tres anys; el 85 dirigeix un petit altar a l'Oratori de casa el senyor Josep-Maria Bocabella, iniciador del magne apostolat del temple expiatori; a l'enseny, es realitza, a la cripta, l'altar de Sant Josep. Es l'any 85, també, quan Gaudí comença la Casa Güell al carrer Nou de la Rambla (ara del Comte de l'Asalt), que acaba el 1889. Són obres de Gaudí, de l'any 1887, les portes, pabellons i murs de tanca de la torre del senyor Eusebi Güell, a l'avinguda de Pedralbes (Les Corts de Sarrià), el projecte de reforma del Saló de Cent de la Casa de la Ciutat, de Barcelona i el Pavelló de la Companyia Transatlàntica, a l'Exposició Naval de Cadix.

Comença el 87 el que en diem "l'etapa castellana" de Gaudí amb el Palau Episcopal d'Astòrga, el 1888, projecta i dirigeix el Pavelló de la mateixa Companyia Transatlàntica a l'Exposició Universal de Barcelona. Del 89 al 94, ben format per l'essència castellana que havia après fent l'obra d'Astòrga (no terminada per ell), porta l'Obra del Col·legi de Santa Teresa de Jesús, al carrer de Ganduxer, n.º 41, al barri barceloní de La Bonanova. Del 91 a 93 és l'època de la construcció de l'absis del temple de la Sagrada Família, on, començant-la el mateix any de l'absis, el 900 es terminà la façana del Naixement.

L'any 95 Gaudí projecta una sepultura per a la família Güell al Monestir de

Montserrat; del 1898 al 1904 alça la casa dels Fills de Pere-Màrtir Calvet, al carrer de Casp, n.º 48, de Barcelona; del 1898 al 1914, l'Església de la Colònia Güell a Santa Coloma de Cervelló.

Del 1900 al 902 s'enlaira sota la direcció de Gaudí aquest fina torre de recordança gòtica que és el "Bell Esguard", al passeig del Cementiri de Sant Gervasi, al lloc mateix on hi tingué una possessió (de la qual quelcom en resta) l'últim rei de la Monarquia Catalana. El Parc Güell (ara Parc Municipal) de Gràcia fou obra de Gaudí en l'espai de temps de 1900 a 1914. El 3 de desembre de 1901, l'Ajuntament de Barcelona descobreix una placa a la casa Fills de Pere-Màrtir Calvet, en record d'haver estat premiada en el primer concurs anual d'edificis. El 1901 i el 1902 Gaudí reforma la casa del Marquès de Castellós, al carrer de Mendizábal, 19; a igual època pertanyen l'entrada i el mur de tanca a la casa del senyor Armengol Miralles, al carrer de Manuel Girona (a les Corts de Sarrià), no essent obra de Gaudí més que el portal (a excepció de la reixa de fusta, els pilastres i els fanalets) i el mur de tanca; en 1904 el nostre arquitecte orienta la representació plàstica del Primer Misteri de Glòria a la muntanya de Montserrat, del qual només se n'executà una escultura sota la seva direcció; aquest mateix any projecta un pont sobre el torrent del Pomeret (a Sarrià); una casa per al pintor Lluís Graner al carrer nou de Santa Eulàlia, n.º 40, barri de la Bonanova (construïda només en part la tanca i emplenada la fonamentació de l'edifici); i la Sala Mercè, que ja no existeix i que estava emplaçada a la Rambla de Barcelona. Del 4 al 14 és la restauració arquitectònico-litúrgica, dirigida per Gaudí, de la Catedral de Palma de Mallorca, reforma no del tot finalitzada. Del 5 al 7 d'aquest segle, Antoni Gaudí reforma i decora la casa dels senyors Batlló, al passeig de Gràcia, n.º 43; del 5 al 10 realitza la Casa dels senyors Milà, al mateix Passeig de Gràcia n.º 92 (no acabada íntegrament). L'any 1906 l'arquitecte s'instal·la, amb el seu pare i la seva neboda Rosa Egea, al Parc Güell, en una casa comprada al seu empresari—constructor, amb cens als senyors Güell. L'any 1907 fa els estudis per a les vidrieres de la Catedral de Mallorca, de les quals, segons els dibuixos que ell va dirigir, n'hi ha dues d'executades.

L'any 1908 croquisava el monument a Jaume I, o sigui, la restauració de la barcelonina plaça del Rei i dels edificis veïns. De 1908 a 1910 projecta la capella per al Col·legi de Santa Teresa de Jesús al carrer de Ganduxer.

De l'any 9 són les escoles—petita i ben personal obra gaudiniana—del Temple de la Sagrada Família. L'any següent els amics de Gaudí exposen, gràcies a la munificència del senyor Eusebi Güell que sufragà la instal·lació i els ports, maquetes, fotografies i projectes de les obres del mestre al saló parisenc de la *Société Nationale de Beaux Arts*. El 1911 Gaudí es posa malalt de les febres de Malta, guarint-se en una estada a Puigcerdà, en companyia del seu gran amic doctor Pere Santaló. Del 1912 són les troncs alçades segons projecte de Gaudí a l'església parroquial de Blanes; del 1915, els assaigs de campanes tubulars al Temple de la Sagrada Família, obra a la qual resta des d'aleshores concentrada la devoció i la intel·ligència d'Antoni Gaudí, no admetent ell ja encàrrecs d'altres obres. Oferí, però, encara, l'edifici dedicat a la Mare de Déu que tenia en projecte per al claustre de la "Sagrada Família", a la xilena església de la Verge de Rancagua; feu estudis per a la capella de la Colònia Calvet, a Torelló, dintre els principis generadors adoptats en les columnes del Temple Expiatori; i va compondre una trona per a València. Gaudí, ardent catalanista, sofria també persecució de l'invariable esperit centralista oficial: l'11 de setembre de 1924 fou detingut per la policia i conduït a la Delegació i a la *Jefatura*, per haver manifestat la seva indignació quan no li fou permesa l'entrada a l'església dels Sants Just i Pastor on hi celebrava una Missa de Comunió la "Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat". Per fi, a 7 de juny de 1926—poc després d'haver-se acabat el polí crom campanar de Sant Bernabé, al Temple de la Sagrada Família—Antoni Gaudí és atropellat per un tramvia, cap al tard, quan anava—seguint la seva costum—a l'Oratori de Sant Felip Neri. Tres dies després mor a l'Hospital de la Santa Creu—"la santa casa" que estimava—. El seu cos fou enterrat, dos dies després, i a plena litúrgia, a la cripta del Temple de la Sagrada Família, per concessió del Sant Pare i de l'Estat Espanyol.

L'obra de Gaudí és un model d'originalitat tècnica i artística, de conscient estudi de tots els grans problemes científics i espirituals que tenia de resoldre; la seva vida, d'ençà que es dona a l'Església en cos i ànima, és un model d'essencial cristianisme. Gaudí fou pobre voluntari i amorós de l'Eucaristia. Assistia diàriament a l'Església, on s'hi exposava el Santíssim; tots els dematins rebia el Pa de Salvació.

JOSEP F. RAFOLS

ESTAMPES DEL TREBALL

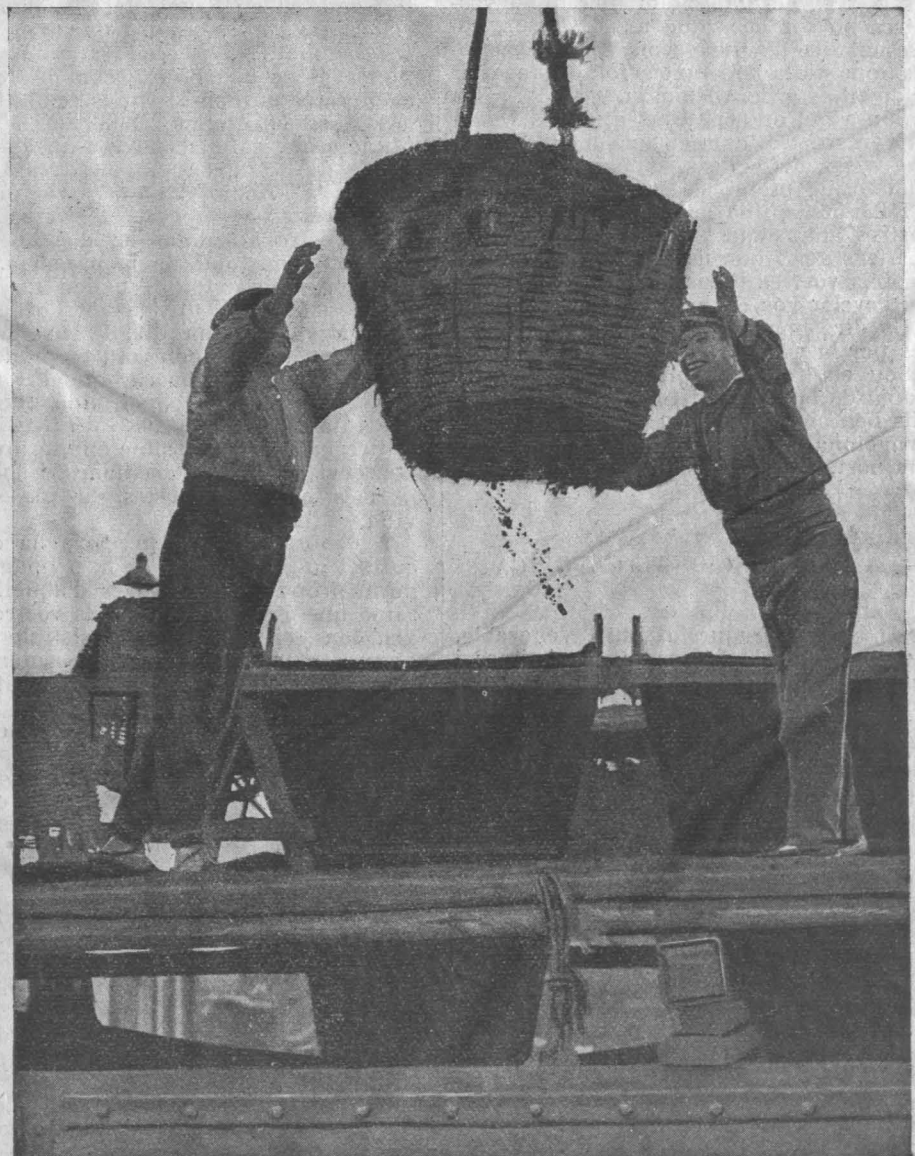
MOLL DEL CARBÓ

Pit obert

faç riallera

abraçada del treball

Clixé Comella

PIUS XI, I L'ACCIO CÀTOLICA DE LA JOVENTUT

MOTS D'ORDRE DEL GRAN AMIC DELS JOVES

ELS MOTIUS DE LA NOSTRA GRATITUD

LA FLOR DE LA JOVENTUT

Heus ací, fills caríssims, un espectacle, que podríem ben dir únic en aquest any, que ens n'ha ofert de tan grans. Mai havíem esguardat una assemblea que fos per tantes raons de la nostra particular predilecció.

En fem gràcies a Déu de tot cor com d'una de les joies més grans, entre les que la Divina Bondat ha volgut donar-nos en aquest any de benediccions i de santificacions. En fem gràcies a Déu i a tots aquells que han sabut tan bé i tan piadosament organitzar i guiar a tan esplèndids resultats una reunió com aquesta, un pelegrinatge com aquest, que, més que un pelegrinatge, és un aplec de pelegrinatges, un aplec únic que fins ara no ha estat superat.

Són tantes les nacions i les llengües representades davant nostre, la flor i la nata de llurs joventuts, del que aquestes nacions tenen de més preu, de més ric en promeses, que la paraula ens falla per dir tot el que el cor voldria dir.

Ben amats fills: Nòs hem passat revista a tots vosaltres; ràpidament, si; però en veure-us tan de prop hem posat la nostra mà en la vostra i hem pogut llegir en els vostres ulls i a través del vostre esguard, en el vostre cor (talment vosaltres haureu pogut llegir-ho en els nostres) tot allò que Nòs volíem dir.

I, llavors, quina paraula es pot afegir a aquest diàleg mut, esdevingut entre vosaltres i Nòs, entre Nòs i cadascun de vosaltres en aquell moment tan dolç, tan consolador per al nostre cor?

Quan pensem en el tresor de puresa i de tota mena de riqueses espirituals que de vosaltres ha fet Nostre Senyor Jesucrist, aquest diví amant i consagrador de la joventut, en altre temps tan profanada pel paganisme, quan pensem en la rigor de les amenaces i en la suavitat de les promeses amb les quals Ell vol protegir la vostra bellesa moral, llavors comprem fins a quin punt us hem d'estimar i us estimem; i per això voldríem entretenir-nos folgadoament amb vosaltres. Però el temps fuig i la discreció s'imposa, encara que esdevingui difícil, per l'atractiu que sentim de la vostra gràcia, de la vostra pietat filial.

Però, naturalment, Nòs pensem que esperem una Nostra paraula per a reportar als vostres germans, tant més quan vosaltres no sou més que uns delegats, representants d'aquelles magnífiques associacions de la Joventut catòlica, que van estenent-se arreu del món.

Són a milions els joves que Nòs veiem darrera vostre, com en una magna visió, una visió de bellesa, d'encís, de força, d'amor, de pietat, d'fe...

I llavors, quina cosa us direm per als vostres amics que no han pogut seguir-vos fins ací i que us esperen per a sentir dels vostres llavis la paraula que ara vol revelar-vos el meu cor de pare?

Us diré ben pocs paraules, suggerides per la vostra mateixa presència. Sou els representants de la Internacional de la Joventut Catòlica. Doncs bé, fills ben amats: penseu en una altra Internacional de la qual no sou més que una part, però una part magnífica.

LA INTERNACIONAL CÀTOLICA

És l'Església, aquesta santa, venerable, incomparable Mare de les ànimes i dels cors. Heus ací la veritable Internacional que en realitat domina el món enter, ja que allà on no han pogut penetrar ni la cultura, ni la ciència, ni l'art, ni la indústria dels pobles civilitzats, hi ha reeixit la paraula dels Apòstols, i l'Exposició Missional que vosaltres heu visitat després de les Basíliques de les Cateques, us ha ben dit com a l'altra part de tots els confins i de totes les fronteres, s'estén aquesta divina Internacional de l'Església Catòlica.

I vosaltres, sigueu benvinguts a visitar-la, aquesta gran Mare, a contemplar-la amb un sol esguard, a gustar-ne la bellesa i la grandesa, a treure'n grans consolacions, per a la vostra fe i per a la vostra pietat. I heus ací que la veieu com la creieu: *Credo unum sanctam catholicam, apostolicam Ecclesiam.*

Aquesta és la Internacional, la veritable i bona internacional, que parla en vosaltres, fills ben amats; i amb això creiem dir-vos una cosa que us emplenarà de consolació, en fer-vos veure i comprendre sempre millor el lloc que us espera en els grans quadros de l'Església i els deures que us corresponen.

Sigueu uns, sigueu sants, sigueu catòlics, sigueu apostòlics. Així ha d'afirmar-se la vostra internacional. Sigueu catòlics, universals, per això esteu destinats a dominar la terra amb el vostre nombre cada vegada més gran.

Quina joia tan immensa és aquesta! Perquè quan un nombre es fa multiplicador d'una realitat tan preciosa com ho és una única joventut catòlica, aquest nombre té una importància inòida, esdevé objecte dels més grans desitjos, l'element d'una poesia èpica; de la mateixa manera que el vostre nombre, ben volgut, és una magnífica poesia.

Sigueu, així mateix, apostòlics. La vostra internacional heu a la mateixa font de l'autoritat apostòlica, que dona les seves directives a tota la humanitat. És a l'Església que vosaltres escolteu, a l'Església oïeu, al cap de l'Església, al qual el Crist ha confiat el poder i la successió del Príncep dels Apòstols, per tal que tots puguin aconseguir la certesa absoluta de seguir el recte camí.

El vostre piadós pelegrinatge a Roma, l'Acadèmia poliglota, tan filialment eloqüent, i la vostra Comunió general d'aquesta setmana, la vostra devota visita d'aquesta tarda al Pare, diuen i proclamen com vosaltres compreneu i sentiu allò que us hem dit.

L'APOSTOLAT DE LA JOVENTUT

SABEM molt bé què heu fet i què, per tant, intenteu fer. L'Església demana a tots obediència a la seva paraula i a les seves lleis. I això no pot deixar de demanar-ho a tots els seus fills. De vosaltres, però, demana quelcom de més gran i de més alt.

Us demana l'assístença, la col·laboració en l'Apostolat pròpiament dit, i això no és cosa minsa; al contrari: és el que, de bell principi, els apòstols demanaven als bon seglars. I Sant Pau en les seves Lletres recomana als que havien treballat amb ell en l'Apostolat: *meum laboraverunt in apostolato*. I qui eren aquestes persones? No eren sacerdots, sinó dones. Heus ací, doncs, com la col·laboració laica en l'Apostolat es remunta fins a l'època apostòlica. Heus ací la col·laboració que és ella mateixa un apostolat i que és la subjecció més real i més sòlida de l'Acció Catòlica, a la qual us dediqueu.

El vostre apostolat ha d'ésser abans que tot l'Apostolat de la pregària. Puix que en el camp on treballem no hi ha res possible sinó mitjançant l'oració. El Diví Mestre ho ha dit: "Sense Mi res no podeu fer", i com diu el piadós comentarista, cal remarcar que Ell no ha dit: "Podeu fer poquet, sinó "no-res", absolutament res, sense Mi. No, sense la pregària és impossible que la joventut conservi les virtuts cristianes, i sobretot la més bella d'aquestes, la puresa de vida.

A l'Apostolat de la pregària ha de seguir el de la paraula, de la propaganda; de la propaganda a través d'aquella paraula que és tan dolça en els vostres llavis, tan convincent i irresistible quan és presentada per l'atractiva generositat del vostre cor, de la genial vivacitat de la vostra intel·ligència.

I també, l'Apostolat dels fets, de les obres, de la caritat individual, familiar, social, amb la qual pugui ajudar-se als humils mitjançant la generositat de les classes benestants envers aquelles més necessitades. Ho heu ben comprès i Nòs sabem que us heu dedicat a socórrer als vostres germans amb les vostres múltiples obres de caritat moral i material, cultural, espiritual, catequística, i que us prepareu per aquest exercici de caritat amb preparació de pensament i de cor i àdhuc de tècnica.

Es aquest un camp vast i fecund, que no pot ésser fecund sinó en quant s'obre a l'Acció Catòlica.

I, finalment, el gran apostolat de tota la vostra vida, sempre oberta, sempre

exposada a plena llum sense ostentacions, però sense patir, sense timidesa, a la vista de tots aquells que veuen la vostra vida cristiana catòlica, simplement, però obertament tal.

Podria ésser-vos un apostolat molt més eficaç que aquell al qual al·ludia el gran Bisbe i Màrtir Sant Cebrià, quan deia als pagans: *Non multa loquimur, sed vivimus*. No hem de dir-vos moltes coses, però vivim! Heus ací el testimoni més eloqüent de la nostra fe! Heus ací, doncs, ben amats joves, la vostra missió d'Apostolat de cada dia i de cada hora, i Nòs ens sentim paternalment feliços i joiosos.

(Al pelegrinatge Internacional de l'Acció Catòlica. — 20 setembre 1925.)

L'ACCIO CÀTOLICA DELS JOVES

SERÀ de gran utilitat per a la nostra Església aquesta valerosa falanx de joves que avui ve a ajuntar-se i reforçar l'exèrcit dels veterans de l'Acció Catòlica, aquesta obra primordial que, des del començament del Nostre Pontificat, havíem tingut sempre present a l'espirit, i no hem deixat mai de recomanar. Que els joves que estan per reunir-se a Anvers estiguin persuadits, que per una gràcia especial de Déu són cridats i escollits per aquesta obra, tan semblant a la del sacerdot; perquè l'Acció Catòlica al cap i a la fi no és més que l'Apostolat dels fidels que sota la guia dels Bisbes es posen al servei de l'Església i l'ajuden a complir integralment el seu ministeri pastoral.

Tots els que prenen part a l'Acció Catòlica i que ajuden al seu desplegament no ho fan altrament que pregant, treballant i sacrificant-se. I és clar que no tenen altre pensament ni altra finalitat que no n'hi ha d'altra més noble—que la de preparar les ànimes per acollir el Senyor i estendre cada dia més el regne de Déu, o encara, per dir-ho amb una paraula, instaurar-ho tot en Crist. Que ells no oblidin, tot amb tot, que llurs obres seran no tan sols manecades i inconscients, sinó àdhuc absolutament estèrils, si no són abrandades per la caritat envers llurs germans i llur proïsme, sense cap distinció com convé als apòstols.

Sols aquesta flama de la caritat podrà endolir i atemperar l'aspror i esvarar les dificultats que les diferències de mentalitat, d'ocupacions, de naixença inevitablement creen. I no podrà ella, a poc a poc i progressivament, preparar la solució de les qüestions, àdhuc les més difícils, que esguarden el bé de l'Estat i de la societat, i així per l'Acció vital de les lleis de l'equitat i de la justícia, per l'Acció vital dels principis catòlics? (Al Cardenal Arquebisbe Prímat de Bèlgica. — 15 agost 1928.)

EL PAPA ALS GIMNASTES

SIGUEU vosaltres, gimnastes catòlics; són dos noms aquests que verament corresponen a tot un programa, i per això no us fem altra recomanació que la d'ésser tal com sou anomenats: *Esto quod dicitur*; aquesta divisa basta per tal com correspon a la sapientíssima màxima: *Mens sana in corpore sano*. Sigueu gimnastes, i això vol dir cossos sans i robustos, forces íntegres i florents. Sigueu catòlics, i això vol dir ànimes sanes en el sentit més noble de la paraula, ànimes que coneixen el Nostre Senyor i la seva llei, que tradueixen en la pràctica de la vida. Sigueu, doncs, realment allò que diu el vostre nom, i vosaltres amb això fareu servir la vostra qualificació per les nobles finalitats cristianes, car tot per un cristià deu servir per a la glòria de Déu. D'aquesta manera la vostra obra serà obra d'Apostolat i la vostra qualitat de cristians gimnastes serà una ocasió magnífica per exercitar la benèfica influència del bon exemple.

Per fer-ho no heu d'afegir res al vostre títol, no heu d'ostentar altra apel·lació que la de gimnastes catòlics. Cap més no n'heu d'ostentar i ensiem cap n'heu d'amagar. L'honestetat, la simplicitat, la rectitud de la vostra vida ha d'ésser tal que pogueu dir a tothom en tot mo-

PER DAMVNT DE LES TEMENCES I OBSERVANTS DEL PRESENT, CAMINEM AMB L'ESGUARD FIT EN LA CERTITVD D'VN ESDEVENIDOR MILLOR : PER DAMVNT DE LES DERROTES D'ARA, CONFIEM EN LA VICTÒRIA DEL DEMÀ : CATÒLICS, ABANS QUE TOT, PROCLAMEM VOLENTEROSOS QUE EN AQUEST DVR, PERO SABO. RÓS CAMÍ DE LLVITA I DE VICTÒRIA CERCAREM SEMPRE LA NOSTRA LLVM I EL NOSTRE GVATGE EN EL MÉS PROFVND ACATAMENT, EN EL RESPECTE I LA VENERACIÓ MÉS FERVENTS VERS LA JERARQUIA ECLESIAS-TICA, REPRESENTADA PELS NOSTRES SENYORS BISBES PEL NOSTRE SENYOR CARDENAL I SOBRETOT PEL NOSTRE PAPA PVS XI

El desig d'entroncar el nostre període amb el moviment general de la F. J. C.; la necessitat de proporcionar al nostre estimat lector, sigui simpatitzant, sigui curiós, una visió de la interessantíssima trajectòria que han seguit els treballs pre-fejocistes, han convertit el primer número del nostre setmanari en un recull documental. Ha pres aquest to ben voluntàriament per la nostra part.

En aquestes pàgines centrals que hem reservat per a apuntar la nostra filial adhesió a la jerarquia, volem també fixar-hi alguns dels motius que ens urgeixen a demostrar la nostra més fonda gratitud. Aquests motius seran una sèrie de documents i accions que, provinents

ment: la nostra vida és la confirmació del nostre títol de catòlics, i per a comprendre com es pot ésser no solament bons catòlics, sinó també bons gimnastes i bons catòlics ensiem, no heu de fer més que esguardar-nos. Us desitjo, ha conclòs el Papa, que feu dir sempre això, perquè d'aquesta manera donareu la millor gran mercè a Déu que havent-vos concedit d'ésser bons gimnastes i bons catòlics us ha fet els millors dons que hom pot desitjar en l'ordre físic i en l'ordre espiritual, en l'ordre natural i en l'ordre sobrenatural. Que la flor de la vostra força física pugui ésser mesa, tot-hora, sota la salvaguarda de la puresa i de la santedat de la vida catòlica.

(Als gimnastes belgues, 21 agost 1922.)

EL PAPA ALS EXPLORADORS CÀTOLICS

LA unitat i la universalitat d'aquesta família, la catolicitat de l'Església, s'ha fet visible i tangible en la vostra mateixa presència. Vosaltres ens la feu veure i sentir d'una fàcil tota nova àdhuc pel particular bateigament i moltes vegades per la pueril pietat filial que porteu onseuella que us presenteu. Perquè no sou solament fills vinguts de totes bandes; sou cars i dilectíssims fills que heu hagut d'emergir energia, disciplina, resistència, cansament, potser penes i sacrificis per a venir ací a trobar-vos amb el Pare vostre. Ens en complaem pregonament, per tal com la vostra presència esdevé així una generosa professió de fe, d'unió, i de devoció al Vicari de Crist, de fe d'unió, de devoció a l'antiga Santa Mare Romana.

Però en la vostra família espiritual vosaltres sou els joves, l'esperança generosa, florida, vigorosa, de la generació futura, l'esperança de la religió i de l'Església com de la família i de la Pàtria. El nostre goig, la nostra consolació és de veure-us augmentar sempre més, tan com s'allarga el nostre pensament. Sabem quines manuyagues, estem per dir quines fineses més de mare que de pare servava el tendre Cor de Jesús. Però quan se troba amb joves com vosaltres, amb la primera florida de la joventut en el rostre, amb la vigor de la vida que es manifesta en tots llurs somriures, aleshores el seu Cor es commou de tendresa tota pròpia.

Entre els Apòstols, Joan el més jove, és el predilecte. Per ell no té secrets el Mestre Diví, i li fou concedit allò que no obtingueren jamai els altres; reposar el seu cap sobre el pit del Redemptor. Quan Jesús se troba amb un jove de belles esperances, de bones i santes inspiracions, l'Evangeli diu una paraula magnífica: "El vege i l'estima", l'emboïlla amb l'esguard d'amor del seu Cor diví.

Quan se troba amb una d'aquelles joventuts abatuda per la mort, una particular compassió, àdhuc per les llàgrimes de la mare, el domina, i obra un miracle dels bells que l'Evangeli es complau a recomanar-nos i descriure amb accents verament divins. I quan el treu de mort a vida per tal de restituir-lo a la seva edat, amb el crida amb el nom de la seva edat, amb el nom que també pertany a vosaltres, oh cars fills! "adolecentes tibi dico, surge."

(Al·lució als Exploradors catòlics, 9 setembre 1925.)

de la jerarquia, tenen relació amb la nostra obra. Llur reproducció, que tan altament ens honora, produirà a tots els fe-jocistes una gran joia, i farà esclatar a tots els cors la flor de l'agraïment.

El Dr. Albert Bonet, iniciador de l'obra, ens digué, en el seu discurs memorable del dia de la inauguració del local del "Secretariat Central de la Federació de Joves Cristians" una frase que sintetitza tota la protecció jeràrquica: *No hem donat un pas que no hagi estat sota la inspiració de la jerarquia.*

Anem seguint algunes de les lites més remarcables d'aquesta protecció.

El "Secretariat de Joventut", primer pas formal de l'organització de l'obra, fou de creació episcopal. Així ho assenyalava la nota apareguda en el "Boletín Oficial del Obispatado de Barcelona" del dia 16 de juny de 1931:

SOBRE SECRETARIADO DE JUVENTUD

Atento nuestro Reverendísimo Prelado al movimiento de juveniles católicos que se inicia en esta Diócesis, y deseando vivamente que llegue a tomar cuerpo en una organización apropiada, ha tenido a bien aprobar y bendecir la fundación de un Secretariado de Juventud, que se encargue de los trabajos de documentación, propaganda y estructuración indispensables para su funcionamiento, confiando la dirección del mismo al celo e ilustrado sacerdote diocesano Rdo. Dr. don Alberto Bonet Marrugat. Dicha entidad tendrá, provisionalmente, el domicilio social en la "Asociación de Eclesiásticos para el Apostolado Popular", Canuda, 10."

Amb motiu de la "I Diada de Sacerdots amics dels joves" celebrada a Barcelona el dia 17 de juliol, es rebé de la Ciutat del Vaticà, com a contestació a un telegrama d'adhesió, el següent telegrama:

Santo Padre gradito filiale omaggio adesione sacerdoti diverse diocesi Catalogna convenuti Barma li benedice de cuore.

Cardinale Pacelli.

Aquest memorable telegrama arribà acompanyat d'una lletra de l'Emm. senyor Nunci. També amb motiu d'aquesta diada es rebé la benedicció de l'Emm. senyor Cardenal i demés Prelats de Catalunya.

L'òrgan oficial del Vaticà "L'Osservatore Romano" també s'ocupà llargament d'aquesta Diada.

El dia 20 d'agost publicaven els diaris de Barcelona aquesta nota oficial del "Secretariat de Joventut", degudament autoritzada:

En el seu darrer viatge a Roma el Cardenal de Catalunya S. E. Dr. Vidal i Barraquer, ha ofert al Sant Pare un exemplar del llibre "Un viatge de cara als joves", que tan s'escampa actualment entre la nostra joventut i ha pogut donar-se compte de la gran simpatia amb què veu el Papa els treballs encaminats a l'educació i organització dels joves de Catalunya per a l'Apostolat social.

També han mostrat el més viu interès pel nostre moviment S. E. el Cardenal Pacelli, secretari d'Estat, i Mons. Pizzardo, Director General de l'Acció Catòlica.

El dia 15 d'octubre es rebia una lletra del senyor Nunci de S. S. de la qual reproduïm alguns fragments sumament interessants:

"El Sumo Pontífice Pio XI considera a las juventudes como las entrete-las de su corazón y como las niñas de sus ojos; y que por lo mismo ha puesto

todo su empeño en organizarlas por doquiera, con el fin, no sólo de preservarlas de los peligros de perversion intelectual y moral, sino también de proporcionarles una completa instrucción y educación religiosa, y de adiestrarlas a la vez para que sepan emplear sus energías juveniles en la prolongación del sublime ministerio confiado a la Jerarquía Sagrada.

A nadie se oculta cuán necesario sea hoy de organizar el apostolado de los seglares católicos como auxiliares del Episcopado y del clero secular y regular, para propagación y defensa del tesoro dogmático y moral de la Santa Iglesia; pero entre todos, no cabe la menor duda de que los jóvenes constituyen el elemento substancial de ese apostolado, es decir, de la Acción Católica.

Cita usted en su obra muy oportunamente las diversas normas seguidas en diferentes naciones para organizar nuestras juventudes, lo cual facilita la orientación que en cada país convenga adoptar como más acomodada a su carácter y demás circunstancias étnicas y sociales. No he de ocultarle que, dada la semejanza que existe entre España e Italia como naciones hermanas y latinas, me satisface ver en su obra, aducido y comentado con detenimiento, cuanto existe y se ha hecho en Italia sobre el particular, dirigiéndolo todo la misma Augusta Persona de Su Santidad. Porque, si bien no se ha propuesto lo de esa nación como norma para las demás, no hay duda de que ha de servir de especial estímulo para otras regiones, y muy particularmente para esta querida nación, por las mayores garantías de acierto que la intervención pontificia le comunica."

En l'acte de la inauguració de la Federació de Joves Cristians de Catalunya es llegí públicament aquesta lletra de l'Eminentíssim Cardenal de Catalunya:

"Madrid, 20 de novembre de 1931.

Rnd. Dr. Albert Bonet, Pvre. Barcelona.

Estimat Dr. Bonet: En la diada solemne de la benedicció de l'estatge social de la F. J. C., des d'aquesta ciutat on en retenen tasques pastorals del càrrec, em plau enviar-vos la meua efusiva benedicció, ho i esperant que fideles sempre a les orientacions pontificies i docils a les inspiracions de la jerarquia, sabran fer obra de profit en el Camp d'Acció Catòlica, que amb tanta insistència recomana el Sant Pare, per tal que l'espirit cristià informi, tal com li pertoca, tots els estaments i activitats de la vida humana.

Que Déu els beneixi com de cor li demana aquest seu affm. en Ct.,

F. Card. VIDAL I BARRAQUER

En moltes altres ocasions han mostrat els Reverendíssims Prelats de Catalunya llur interès per la F. J. C.

Totes les quatre diades de sacerdots amics dels joves, que han mobilitzat un contingent de més de mil sacerdots, han estat presidides, personalment o en representació, pels respectius Prelats de la Diòcesi.

En la de Vich dirigí la paraula als sacerdots, igual que a Solsona, on el Reverend Prelat havia adreçat una lletra a tots els sacerdots convidat a la diada. A més, tots els joves assistents als exercicis en complet recés celebrats al Seminari barceloní recorden les paraules benivolents per l'obra que tingué el senyor Bisbe de Barcelona.

Davant totes aquestes proves de protecció, a nosaltres no ens resta sinó dir avui per sempre:

Aceptem, totalment, les paraules de la jerarquia quan ens assenyalen camí a seguir.

Agraim profundament les seves benediccions.

LE S A R T S

Exposició Pere Creixams — Sala Parés.—Després de dos anys de no exposar en les nostres sales, ve aquest artista, per donar-nos a conèixer les seves últimes produccions, i les aportacions que ha fet en diversos concursos internacionals.

Ja m'estranya en principi i abans de la inauguració, l'anunci de tan valioses aportacions i produccions: no comprenia com obres de tanta importància, rodessin encara el món en busca de col·locació.

Vaig anar a veure-les i llavors l'astorament es posà a son lloc: les obres de Creixams no són de la vàlua que volen fer-les ésser les gasetilles del marxant. Hauria d'anar en compte, aquest, amb la manera de fer la propaganda per no quedar malament. L'art no és un comerç qualsevulla: per això la truçulència de l'anunci, s'hauria de deixar per altres assumptes. No vull rebaixar, però, tant tant, el mèrit de Creixams: té una visió particular de les coses, amb un fonament de Nonell, que amb prou feines s'endevina, sobretot en aquesta última exposició. Es viril i en algunes teles precís, sobretot en aquell mocador de llana posat sobre l'espatlla d'una dona fresca, on ens fa sentir la flonjor característica d'aquella matèria. La riquesa de colorit i una certa innocència de tècnica el fan simpàtic tot seguit: construeix imatges sòlides i ben equilibrades: però ha arribat en alguns casos, tot i amagant l'esforç, a esborrar la precisió del dibuix. No vol que la seva simplicitat gràfica tingui aire elemental. No obstant ell diu: Jo no tinc teories: pinto; això és tot. Jo però afegeixo: això no és tot: una fina sensibilitat ajudada per unes bones teories fan la perfecció.

Exposició homenatge a Santiago Rossinyol. — A la mateixa Sala Parés, en Maragall, ha organitzat una exposició d'obres de tots temps del simpàtic Rossinyol. Com altres vegades ha exposat junt amb les obres del finat, obres dels seus dos inseparables amics Casas i Clarasó.

Aquesta vegada davant de la totalitat del desenrotllament de l'obra Rossinyol, no he pogut fer més que estar-me de criticar. En aquest món els prejudicis juguen un paper molt important.

Així com altres vegades, mirava l'obra Rossinyol amb un somriure irònic davant la ingenuïtat que trobava una mica carrinclona, de les seves teles, aquesta, a l'entrar a la Sala ho he fet seriament i l'obra de Rossinyol no m'ha fet riure: he trobat teles ben construïdes de tonalitats simpàtiques i assumptes ben escollits, que m'han fet aixecar una mica el nivell artístic en què el tenia. Rossinyol era un aficionat ben dotat. Déu el tingui en la seva santa pau.

L'obra de Clarasó és la de sempre: escultura clàssica ben polida però impersonal. Nus ben moldejats que fan gràcia i testes rialleres que demostren una plena possessió de tècnica.

Casas ens sembla el més artista dels tres: ha permanescut fidel a l'època: però fidel d'una manera que no molesta. Juga la paleta deliciosament bé, tant en els interiors com en els paisatges. Allà on falla és en la figura, car és on el trobem més desplaçat. No obstant totes són d'una factura ben personal i simpàtica.

Exposició "Quelus" a Sala Badrines. — "Quelus" no hauria de pintar. "Quelus", és un dibuixant humorístic d'un esperit molt subtil. "Quelus", però, no és d'una sàtira punxant. La gràcia dels ninots, una mica impersonals, ve de la manera personal de veure les coses: això sembla una contradicció, però no ho és. "Quelus" veu les coses d'una manera pròpia, però en realitat

zar-les es deixa influir encara per la tendència, que en els seus començos tingué, cap a Nogués. No vacillaré en dir que "Quelus" és un artista de la caricatura.

No el coneixia com a pintor, i en la riquesa del colorit, potser per ésser bon tros excessiva m'ha decebut. Totes les pintures tenen la cruïsa pròpia d'un bon humorista, però ens sembla un contrast violent la tècnica de l'oli i la finalitat amb què l'emplea.

Una qualitat bona de "Quelus" és la gran quantitat d'humanitat que posa en els seus dibuixos, que són el millor de l'exposició, com ja s'ha pogut endevinar. Es per això que els seus personatges, tot i ésser realitzats d'una faïso estranya, no alegren la vista.

Faig resaltar els números 13, 20, 21, 25, 28 i 29 del catàleg. Felicito l'amic "Quelus" que no coneix personalment, pel gran bé que ha fet, com diu Valdeperes, a l'humanisme.

Exposició Domènec Carles — Pinacoteca.—Feia temps que no havia vist res de Domènec Carles: se'ns mostra en aquesta exposició en plena possessió i domini de la seva personalitat. M'agraden d'ell les flors i marines: no tant els paisatges. En tot, però, Carles pinta amb una facilitat enorme, car coneix bé el *metier*.

Les flors d'en Carles són flors ideals, d'un decorativisme impecable: moltes de les seves teles, amb flors, són compostes ja en vista a aquest decorativisme i hi reïx molt bé: recordo, entre altres, un fons negre, sobre del qual resalten, sortint fora del marc, els ocres, vermells i verds de fulles i flors.

En els paisatges Carles no reïx ja tan bé: però puc fer-ne resaltar un, en el qual se'ns mostra amb aquells verds tons i tendres que sempre havia fet i són tan Carles: és el que en el catàleg porta el número 16.

Les marines són d'una finor exquisida: potser una mica agrisades pel temperament: faig resaltar els números 9, 13 i 14.

Carles ha permanescut fidel a la seva personalitat. Tinc de confessar que m'ha semblat el Carles de sempre: això no ho dic en detriment del seu valor: molt al contrari: tot hi essent el Carles de les flors del café de la Rambla, ha afirmat a l'extrem la seva sensibilitat. Felicito coralment l'amic per la seva exposició que serà un veritable èxit. Ho té merescut.

Exposició — Josep Mompou a París.—La "Casa de Catalunya" de París, comunica: que des del dia 20 del mes passat, a la Galeria Billiet, el nostre pintor Josep Mompou, exposa les seves obres més recents. Mompou és un dels pintors catalans d'una més exquisida sensibilitat: no és estrany, doncs, que el dia de la inauguració de la seva exposició, conegut com és de tot París, hi trobéssim les més prestigioses figures del món parisenc i català, amics i admiradors de l'art del nostre pintor.

Waldemar George, notable crític parisenc, avala les seves obres amb una paraula, en el catàleg, d'una justesa que poques vegades s'acostuma a trobar en les crítiques d'art: entre altres coses diu: "Pintor que expressa les seves sensacions normals en un llenguatge sense accessoris inútils." Res tan cert com les paraules de George.

Orgullosos ens felicitem com a compatriotes de Mompou i adrecem a ell la més sincera i entusiasta enhorabona per l'èxit assolit i merescut.

BARTOMEU LLONGUERES

EXPOSICIONS DEL 28 DE NOVEMBRE AL 5 DE DESEMBRE. Galerijes Layetanes.—J. Gausachs ens mostra els seus dibuixos del Pi-reneu aragonès, d'una personalitat ben marcada.

Enriqueta Benigani, a última hora, i a precs de varis amics, s'ha decidit a exposar els últims treballs realitzats en laca en els seus tallers.

Manuel Rocamora exposa una vintena de pintures a l'oli, entre paisatges de suburbi i port barceloní, paisatges de Moyà i Sant Quirze Safaja i natures mortes.

Així mateix exposa pintures a l'oli Pere Mayol i Josep Pelegrí, i en l'última Sala de les Layetanes trobem les il·lustracions per a un exemplar, únic, del Don Quijote, fetes per Gonçal Bosch Bierge.

SALA CATALONIA.—HI HA OBERTA AL PÚBLIC una exposició de dibuixos al carbó i pastel de Frisco Milloud: serà closa el dia 10 de desembre.

SALA PARÉS.—EN AQUESTA SALA S'OBRIrà el dia 5 l'exposició del primer Saló del grup d'artistes "Independents", compost per Carme Cortés (esposa del ciutadà alcalde de la nostra ciutat), la senyoreta Montserrat Casanova i els senyors Artur Carbonell, García, Grau-Sala, Alfred Opisso i Josep Maria Prim, pintors, junt amb l'escultor Paredes. Tots ells els coneixem ja per haver exposat en altres Sales: és per això que conceptuem d'interessant aquesta exposició.

SALA BARCINO.—A LA SALA BARCINO, dis-sabte passat, dia 28 de novembre, inaugurà Martí Garcés, la seva exposició d'olis: restarà oberta al públic fins el dia 11 del present.

INAUGURAL DE LES GALERIES "SIRA". — Dibuixos de Francesc Domingo. — Escultures d'Angel Ferrant. — Dimarts passat, dia 1, a les sis de la tarda, tingué lloc la inaugural de les noves galeries d'art "Sira", situades al carrer de la Diputació, 262, tocant al Passeig de Gràcia.

Díaz-Plaja patrocina, amb uns mots que

encapçalen els primers catàlegs, la nova galeria d'art oberta de ple a les obres d'art vivent.

Per a l'exposició inaugural de Sira s'han invitat dues personalitats del nostre món artístic de sòlid prestigi: Francesc Domingo i Angel Ferrant. El primer exhi-

beix dibuixos inèdits, d'una força pròpia i característica en el seu art: el segon ens mostra les seves últimes cracions en escultura, ideal o real, abstracte o concreta, dintre, però, sempre, de l'estil plàstic i sensible a què estem acostumats.

EL CINEMA

TABÚ, DE MURNAU

Hem assistit a la presentació de "Tabú" als intel·lectuals barcelonins, perquè cada un d'ells dongui el seu criteri. No sóc intel·lectual, ni ganes (perdó dels intel·lectuals) però em permeto emetre el meu judici sobre la gran obra de Murnau.

Palau, el nostre més intel·ligent crític de cinema, diu —"Murnau era un home extraordinàriament civilitzat, cosa que vol dir extremament complicat: per això estava admirablement disposat a ésser sensible a la poesia de viure simple dels indígenes de la Polinèsia i intentava aquesta aventura poètica. Hem de confessar que ha reeixit en molt, car "Tabú" és també una poesia d'un cineasta.

Ha fet, però, una falla: endut per l'ambient, saturat potser per la poesia de la illa no s'ha donat compte, que en portar a la pantalla una cosa tan viva, allà, com el tabuar una noia per consagrar-la als Déus, els actors per ell, feien comèdia: s'apartaven en molt del seu natural. Hi ha un contrast violentíssim entre l'assumpte cabdal i el fer-lo realitzar pels indígenes del país. És evident; per més que es vulgui dissimular, fan comèdia. Pel demés el film és bo, sobretot en els troços on ens parla del natural de la illa: l'exposició és de bon troç el millor del film: el desenrotllament no atrau en certa manera, cansa: el desenllaç encertadíssim. La barca, vela inflada al vent, boga mar endins enduent-se una noia, Reni. L'amant, Matahi corre desesperat a la seva persecució: la canoa el destorba: creu que els seus braços són prou per aconseguir allò que als seus ulls l'hi fuig: braceja desesperadament cada cop més aprop: ja ho té... però una corda tallada torna a fer-li perdre mar, s'allunya la barca i defalleix: braceja encara extenuat... dues braçades... una braçada lenta i l'aigua clou, damunt seu. És el final.

La sonoritat, hem de confessar que en certs moments destorba: un home reuneix la tribu a grans crits que no se senten, car són substituïts pel so d'un corn mari: és un detall, però el trobem francament de mal gust: creiem que hauria estat més encertat que s'haguessin sentit els crits de l'home. La música gairebé ni l'hem sentida, això ens fa creure que no hi és necessària més que en certs moments.

En resum, un film ple de vida i novetat que ben aviat podreu admirar.

LL.-G.

"ARQUITECTURA I URBANISME".—HA SORTIT el número 1 d'aquesta revista, publicada per l'Associació d'Arquitectes de Catalunya. Tot i que la nova publicació representa un esforç que cal agrair, he de confessar que no han arribat allí on pensava que eren capaços d'arribar els arquitectes barcelonins. Tota la revista presenta un aspecte de desordre, que no em plau.

No obstant, he de dir, també, que està magníficament ben impressa. Conté un text força interessant i està il·lustrada amb més de cinquanta gravats, que reproduïxen el poc i equivocat que, segons la meua manera de veure, s'ha fet a Catalunya amb arquitectura moderna. Reprodueix també realitzacions d'arquitectes estrangers i projectes d'arquitectes de Barcelona.

"Arquitectura i Urbanisme" voldriem que ajudés a portar per bons camins les noves i actuals tendències nòrdiques, fent-ne d'elles una ben nostra adaptació, i a què, professionals i col·laboradors, se sentissin imbuïts d'aquella responsabilitat que només tenen o senten uns joves.

Des de FLAMA saludem la nova publicació, que creiem tant útil a la causa de l'Arquitectura i Urbanisme moderns a Catalunya.

EXPOSICIÓ MONOGRÀFICA DE LA RAMBLA de les Flors. — Diumenge passat, dia 29 de novembre, a les onze del matí, s'inaugurà l'exposició monogràfica de la Rambla de les Flors, que ha organitzat el Patronat de l'esmentada Rambla. L'exposició havia d'ésser únicament dels projectes presentats al concurs d'idees en forma gràfica per a la millora dels llocs de venda a la susdita Rambla i cartells invitant als barcelonins a comprar-hi llurs flors. Però el Patronat ha cregut interessant per a tots els barcelonins, aprofitar aquesta avinentesa per recollir de l'Arxiu Històric i del Museu Municipal tot allò que fa referència a la Rambla de les Flors i a les Rambles en general, per tal d'oferir-ne als ciutadans una visió retrospectiva.

INAUGURACIÓ DE LA F. J. C.

Després d'un treball abnegat portat a terme en la penombra; després d'un temps d'esforç callat, però constant i persistent, sorgeix a la vida pública la gran obra, la magna organització que fins ara solament ho era en la vida privada i en el pensament, dels que de temps l'organitzaven. I aquesta abnegació, aquest treball és el que feu possible la inauguració solemne de les tasques de la F. J. C. el 22 de novembre d'enguany. Diada que restarà gravada d'una manera inesborrable en la ment de tots els que hi participaren.

Fou tanta la concurrència, fou tant l'entusiasme que regnà, que tenim la seguretat que la informació que surti de la nostra ploma serà deficient comparada amb la realitat.

MISSA A LA CATEDRAL

Com a primer acte oficial del dia, els membres del Consell Federal assistiren a una Missa amb Comunió celebrada pel Dr. Bonet, a la cripta de Santa Eulàlia, en la Catedral. I allí, als peus de la donzella Santa Eulàlia, parlà als reunits del gran ideal d'apostolat que tots plegats iniciaven. Diu Sant Pau que l'apòstol s'ha de convertir en un altre Crist. I amb paraula serena i arborada evocà les qualitats primordials de l'apòstol: disciplina, constància, audàcia, discreció, humilitat, esperit de sacrifici...

I anà desgranant els punts d'acció ca-

vera, en representació del senyor Bisbe, el Dr. Bonet, i els membres del Consell Federal. No cal dir que hi havia representacions de tot el que representa a casa nostra obra de joventuts. La sala d'actes—que estava plena de gom a gom—era insuficient per a encabir al públic selecte que hi acudí i fou necessari escampar-se per les habitacions de la casa, on ja prèviament s'havien instal·lat altaveus.

Començà el secretari de la F. J. C. senyor Ruiz Hèbrard, llegint la Memòria, en la qual el Consell Provisional dóna compte de les tasques portades a terme fins a la data. En ella s'explica i detalla l'acollida afectuosa que tingué la iniciativa del Dr. Bonet, tant entre la joventut com entre els sacerdots. Testimoniatge d'això són les admirables assemblees celebrades arreu de Catalunya pels sacerdots amics dels joves. L'aprovació del nostre senyor Bisbe, Dr. Irurita, la del Cardenal Primat de Tarragona, Dr. Vidal i Barraquer, que volgué presentar personalment els Estatuts provisionals al Sant Pare, i l'aprovació i benedicció especial i cordial del Sant Pare.

Es a dir, amb paraula fàcil i eloqüent el senyor Ruiz Hèbrard anà passant pel nostre davant tot quant s'ha fet fins ara, i la tasca intensa i feixuga desenrotllada pels membres del Consell Federal provisional.

A continuació el propi senyor Ruiz Hèbrard llegí, entre altres adhesions, una lletra de l'eminentíssim senyor Car-

l'adhesió entusiasta de les seves organitzacions a la gran obra de la F. J. C.

En mig d'un entusiasme delirant s'ajecà a parlar el Consiliari general Dr. Albert Bonet.

Després de saludar a totes les representacions i delegats, digué i precisà que la F. J. C. no és cap moviment polític, sinó essencialment catòlic, i no persegueix altre fi que aplegar la joventut catalana per a portar-la a l'organització general de l'Acció Catòlica a casa nostra.

Féu constar el seu agraïment a tots els bisbes, especialment al de Barcelona, per la protecció que d'ell havia rebut, i al·ludí l'adhesió dels altres.

L'obra és llarga i difícil—segui dient el Dr. Bonet—, però comptem amb l'ajuda de Déu i amb ella ens llancem a la lluita per a obtenir la recristianització de Catalunya.

Acabà convidant els assistents al primer Congrés de la F. J. C., que se celebrarà el mes d'abril vinent i expressà la seva confiança en què aleshores seran ja milers els fejecistes que vibraran per un mateix ideal.

La brillant dissertació de Dr. Bonet, que havia estat interrompuda diverses vegades per aclamacions de l'auditori, fou subratllada a l'acabament per una ovació formidable. La paraula càlida de l'apòstol de la joventut catalana havia tingut la virtut de fer vibrar als allí reunits, infondint-los la força conqueri-

El banquet

tòlica tal com repetidament els ha exposat el Sant Pare. Breument. Ideal de col·laboració a les tasques del sacerdot.

En la intimitat de la cripta la veu del Dr. Bonet prenia unes tonalitats diverses, a l'ensens que penetrava en l'ànima dels oients; i hom tenia el presentiment que el seu ressó arribarà ben prompte a tots els recons de Catalunya i a tots els cors que encara siguin joves.

Abans de l'hora anunciada, el nostre estatge ja era un formigueig de jovent que esperava amb avidesa el moment de l'Assemblea inaugural. D'una manera ininterrompuda anaven arribant persones i més persones; delegats, representacions, periodistes, invitats, fejecistes...

BENEDICCIÓ DE L'ESTATGE

Eren les onze i el canonge doctor Llovera, en representació del senyor Bisbe, procedí a la benedicció de les diverses dependències de què consta el local. Després de beneir la sala d'actes, explicà en breus mots el significat de la benedicció i manifestà que desitjava per la F. J. C. santedat, castedat, salut, humilitat, bondat, virtut, i anà glossant tots aquests conceptes. Féu remarcar que la primera victòria ha d'ésser damunt nosaltres mateixos, procurant tenir una gran fermesa de conviccions.

La paraula clara i planera del Dr. Llovera plagué força als assistents.

ASSEMBLEA DE CONSTITUCIÓ

Seguidament quedà constituïda l'Assemblea sota la presidència del Dr. Llo-

denal Primat de Tarragona, adreçada al Dr. Bonet, i que publiquem en un altre lloc del periòdic.

S'ajecà i prengué la paraula el senyor Feliu Millet, president de la F. J. C. Es referí a l'emoció que produí a ell i als seus companys la lectura del llibre del Dr. Bonet "Un viatge de cara als joves" i el desig de llençar-se a una organització ampla i moderna a l'estil de les que floreixen a l'estranger, respondent a la veu del Sant Pare, que constantment excita a la joventut perquè treballi per l'Acció Catòlica.

La F. J. C. — seguí dient — és l'afirmació d'una tasca de renovació espiritual evidentment necessària al nostre poble que, malgrat totes les aparences, conserva encara la religiositat com a característica fonamentalment racial. Volem crear una gran aristocràcia espiritual, volem una joventut vigorosa i ardida, suau i expansiva, però al mateix temps intransigent amb els principis que puguin afectar la seva dignitat. L'entusiasme i la decisió ens faran acceptables tots els sacrificis per portar a terme l'empresa.

Acabà llegint el manifest de la F. J. C. i el decàleg del "Fejecista", que també publiquem en un altre lloc.

Parlaren a continuació els delegats de les diòcesis de Catalunya. Els senyors Josep Ciurana, de Lleida; Josep M. Pinyol, de la Seu d'Urgell; Joan Bages, de Vic; Lluís Batlle, de Girona; Enric Ferran, de Solsona; Joan Casanovas, de Tarragona, i espontàniament el senyor Cruzate, de Mataró.

Tots ells expressaren en termes vehements i fogosos l'ajuda incondicional i

dora, amb l'entusiasme que l'arbora a ell.

Acte seguit el Dr. Llovera resumí els conceptes emesos pels oradors, i féu constar la simpatia amb què veïeren la iniciativa el senyor Bisbe de Barcelona i el cardenal de Tarragona.

L'obra de la F. J. C.—digué—no ha de suscitar l'enveja de ningú, sinó la col·laboració i l'entusiasme de tothom. I acabà recordant unes paraules de Scipió, segons les quals l'esperança d'un poble està en la seva joventut.

EL BANQUET

A les dues de la tarda es reuniren al Restaurant del Parc, en dinar de companyonia, el Consell Federal, els delegats diocesans i molts altres assistents a la inauguració, presidits pel Dr. Llovera i el Dr. Bonet. Es de remarcar l'entusiasme i joia que regnà durant l'acte i els discursos breus, però substancials, que alguns feren a l'hora del brindis.

Per iniciativa del Dr. Oller foren tramesos telegrams de salutació al Sant Pare, al Dr. Vidal i Barraquer i a Montseny Piccard.

S'acabà l'acte amb unes paraules del canonge Llovera, referents al camí que ha de seguir la joventut.

Cal remarcar l'optimisme encoratjador de tots els assistents i l'entusiasme que regnà durant tot el dia, que fan creure en els auguris més falaguers.

J. M. C.

SALA PARÉS

ART MODERN
I ART ANTIC

EXPOSICIÓ
SUBHASTA
PETRITXOL, 5
BARCELONA

LLUCH

Restauració i reproducció del moble clàssic

OBRADORS I
EXPOSICIONS:

Coll-Blanc, 31 - Teléfon 34222

(Final dels tramvies 55 i 57 i autòmibus H. T.)

Coll-Blanc - (Hospitalet)

BANQUETS
I LONXS

RESTAURANT DEL PARC

DIRECCIÓ:
CARBÓ

FLAMA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
SANTA ANNA, 11 I 13 · TELÈFON 19904
BARCELONA

VICENÇ OLIVER
GRAVADOR

TELÈFON 15707
ARAGÓ, 230

BARCELONA

Voldriem convertir aquesta secció del nostre periòdic, en un recull documental interessant. Les idees i fets de més relleu de tots els camps seran esguardats ací com des d'un mirador cristià: ço que vingui del camp contrari ens donarà el crit d'alerta, esperonant-nos pel treball; ço que vingui del nostre camp ens proporcionarà la joia del treball acomplert i la demostració de la fecunditat del Cristianisme.

No voldriem estrafer o capgirar les realitats amb sinuoses consideracions. Sempre hem tingut a la veritat com a suprema garantia d'apostolat.

UNA GRAN ORGANITZACIÓ SOCIAL CATOLICA: LA LLIGA DISTRIBUTISTA

Dintre la protestant Anglaterra els catòlics, sostenen unes lluites valeroses. L'èxit, però, de llur treball és portentós. A milers es compten els convertits amicalment. Les organitzacions catòliques han pres una influència insospitada. I no hem de creure que per obtenir aquesta prosperitat es recolzi l'Església sobre la classe rica tan prepotent a Anglaterra. Deixem que ens facin aquesta acusació els periòdics de casa nostra que creuen tenir com un monopoli exclusiu la defensa de l'obrer. Llegiu per veure la falsedat d'aquesta acusació que fan a l'Església, el programa de la gran organització social catòlica anglesa "La Lliga Distributista", fundada pel gran convertit Chesterton, ja conegut entre nosaltres per haver estat traduïdes al català algunes de les seves obres de valor universal. Hem trobat aquest programa en el setmanari "CK's Weekly", fundat per l'il·lustre convertit:

"La Lliga Distributista ha estat fundada per a combatre tot monopoli, públic o privat. Ella està persuadida que els homes no posseeixen la llibertat sinó quan posseeixen la propietat, que els forni de mitjans per a viure.

Nosaltres desitgem assegurar una llarga repartició de la propietat. Nosaltres desitgem que el més gran nombre possible de famílies posseeixin, amb seguretat, una part convenient de la riquesa nacional. Nosaltres volem combatre l'Imperialisme dels afers, que mitjançant els "trusts" i combinacions diverses, ha posat entre les mans d'un petit nombre la dominació sobre la riquesa nacional i sobre les vides dels treballadors.

La Lliga per a la restitució de la llibertat, per a la distribució de la propietat és una associació única en el seu gènere. I, entretant, ella combat per un sistema social que nou persones sobre deu, en temps normal, considerarien natural. Ella proposa una reforma de la

IDEES I FETS

nostra societat anormal feta de capitalistes i de proletaris, reforma diferent de totes aquelles que són proposades pels homes polítics i pels diaris. Aquesta reforma no és un simple Socialisme mitigat i ella no és tampoc un Capitalisme esdevingut més humà. Els seus dos principis fonamentals són els següents:

Primer. — La sola manera de preservar la llibertat, es preservar la propietat, de manera que l'individu i la seva família siguin fins a un cert punt independents de tota opressió, oficial o privada.

Segon. — El sol medi de preservar la propietat és repartir-la més igualment entre els ciutadans a fi que tots, o gairebé tots, en comprenguin el valor i en prenguin la defensa. I tot això no pot ésser realitzat més que trencant la gran concentració plutocràtica dels nostres temps.

El programa de la Lliga Distributista segueix ampliant i comentant aquests principis i acaba fent aquestes dues afirmacions:

"La nostra Lliga forma grups en tot el país per a la defensa d'aquests principis i per la discussió de les seves aplicacions pràctiques.

Volem que hi hagi novament petits propietaris i petits comerciants. D'altra manera haurem d'escullir entre el comunisme o l'esclavatge econòmic."

Quan hom fa la comparació d'aquest programa social dels catòlics anglesos que signa com a president G. K. Chesterton, amb el programa del comunisme espanyol, que tret dels "Cahiers du Bolchevisme" pensem publicar en el número vinent, un hom no pot menys que lloar al Cristianisme que inspira un programa tan constructiu i just com el de la Lliga Distributista anglesa.

CAMINS DE DEU

Louis Bertrand, un dels millors prosistes de la França moderna, és un gran amador de les coses d'Espanya: està meravellat de la seva llum, dels seus colors, del seu clima, dels seus costums. Els seus elogis són veritables poemes. Particularment les grans figures del segle d'or espanyol, santa Teresa i Felip II, han atret la seva atenció i el seu entusiasme. En aquests dos personatges, gairebé els de més relleu, en aspectes distints, que ha tingut la terra espanyola, L. Bertrand hi troba acoblades totes les grandeses peculiars de la raça. La vida de

Santa Teresa és presentada, en el seu llibre del mateix nom, com l'esclat més formidable de sobrenaturalisme, que no sols en el segle XVI va oposar-se a l'eixeriment espiritual produït per la riuada d'or que ens venia de les Amèriques descobertes, sinó que en el nostre segle XX aclareix les tenebres escampades per l'indiferentisme modern.

Felip II, enmarcat dintre l'austeritat de l'Escorial, apareix, en dos dels seus llibres, com el vertader portaestendard de les llibertats cristianes contra els fanatismes protestants i turcs.

Durant aquest any que correm L. Bertrand ha publicat un altre llibre dins la col·lecció "Els Peregrinatges", que té per títol "Font Romeu". Tot el volum està consagrat a l'ermitatge de la Moreneta del Pirineu. L'ànima catalana hi traspua en totes les seves pàgines. Tot llegint-les anem seguint part de la nostra història i de les nostres tradicions. Es com un paisatge immens de la Cerdanya i Rosselló, ple de llum i cants, en el qual hom hi destaca Sant Miquel de Cuixà, Sant Martí del Canigó, la capella de Corsechs, les feréstegues serralades pirenenques fent corona majestàtica a la joia del cambril de Font-Romeu.

L. Bertrand és un convertit. Ell ha sentit, cor endins, les grans fibrades de la inquietud religiosa. Ha estat un d'aquests homes — tan admirablement descrits al començament de la seva *Santa Teresa* — que davant el fet religiós ha contret el front per la reflexió, i ha reaccionat decidit per a resoldre's els dubtes. Déu se li fa trobadis en un revolt del camí de la seva vida d'una manera normal. Mireu com ell ens explica la seva conversió:

"Des dels vint-i-tres anys jo vivia en un gran desordre intel·lectual. Un dia, a Beyreuth, trobi un pare jesuïta que em digué d'imprevist: ¿Per què no us decidiu a ésser catòlic? Demà és la festa de Tot-Sants: jo pregaré per vós! ¿Voleu prometre'm que vós fareu el mateix?

Res vaig prometre. L'endemà assistia a la missa consular per a acompanyar els de la meua raça i del meu país. Des del meu lloc vegi les còpies de les Filles de Sant Vicenç de Paül, devotament agenollades. Aquest simple espectacle em feu recordar que la humilitat és la primera de les virtuts cristianes. Sense pensar res més, vaig agenollar-me i amb un gran fervor de cor brollà de la meua boca una pregària a la Santa Verge.

Després d'aquell jorn tot ço que havia menyspreat de les pràctiques religioses, tot ço que m'havia semblat impossible,

es convertí en fàcil i també agradable. I la nit de Nadal a Bethlehem, en una petita capella de l'església dels franciscans, vaig agenollar-me junt amb els pelegrins, i els meus llavis s'obriren vers l'Hostia."

LA INFLUÈNCIA DE L'OR EN LES DECLARACIONS DE NUL·LITAT MATRIMONIAL

Quantes vegades hem oït dels llavis de molts amics aquestes paraules: "Si hom té diners, fàcilment obté per part de l'Església la nul·lilitat matrimonial." Ben considerada, aquesta frase ataca l'Església per tres costats. Ve a dir: Primer, *L'Església no procedeix amb la deguda prudència en la declaració de nul·litats matrimonials*; segon, *Als pobres els és impossible el recórrer als tribunals eclesiàstics perquè estan mancats de medis pecuniaris*; tercer, *Els tribunals eclesiàstics únicament declaren les nul·litats matrimonials entre la gent rica*.

Les estadístiques, d'aquests dos últims anys, publicades per l'Acta Apostolicae Sedis i analitzades minuciosament pel P. de la Briere en la revista *Etude*, contradiuen un per un aquests punts.

Primer. *L'Església procedeix amb màxima prudència en declarar la nul·lilitat matrimonial*. De les cinquanta vuit causes jutjades a Roma l'any 1929, vint matrimonis han estat declarats nuls i trenta vuit vàlids. De les cinquanta dues de l'any 1930, catorze han estat declarades nul·les i trenta vuit vàlides.

Segon. *Tan fàcilment poden recórrer als tribunals eclesiàstics els pobres com els rics*. Els pobres poden obtenir la gratuïtat del procés i la designació d'un advocat consistorial al qual ells no tenen de donar cap honorari i aquesta circumstància és mencionada en els judicis del tribunal, ço que ens permet veure que l'any 1929, de cinquanta vuit processos, trenta foren pagats i vint-i-vuit es beneficiaren de l'assistència judiciària. A l'any 1930, de cinquanta dos processos la meitat exactament, es beneficiaren de l'assistència judiciària.

Tercer. *Es un fet que els pobres no tenen cap desavantatge en els judicis d'aquests tribunals*. L'Església no reserva les seves declaracions de nul·lilitat matrimonial a aquells que poden pagar-se il·lustres advocats, ni oferir grans almoines. La taula que segueix és suficient per provar-ho:

		Nombre total	Matrimoni nul·l	Matrimoni vàlid
Any 1929	Processos pagats	30	8	22
	Processos gratuïts	28	12	16
Any 1930	Processos pagats	26	5	21
	Processos gratuïts	26	9	17

J. B.

VIRA

EL SABO UNIC PER A RENTAR LLANES I SEDES

NO CONTE SEU NI DROGUES

Imp. Viladomat, 218

05(46.711 Bar)